

כל הזכויות
מותרות

אורית ארנון

להורי, שנטעו בי ילדות
שסיפקה לי השראה אינסופית

מותר לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, ולתרגם
כל חלק שהוא מהחומר בספר זה.
שימוש אישי או מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר
מותר בהחלט ואין צורך ברשות מפורשת בכתב מהמחבר.
עריכה: עינת לביאד
עיצוב הכריכה: רותם פינצ'וק

אוריאל שוראקי (בשם עט: ג'וני שובל)

facebook.com/jshoval

instagram.com/johnshoval

הָלוֹאִי
שְׁלֹא אֶתְאַהֵב בְּמִלּוֹתַי,
שֶׁיְהֵא לְבִי פְתוּחַ
וְנִפְשִׁי חֲפֻצָּה.

כְּמֹה קָלוֹת תִּהְיֶה בִּי,
אִם אֲשִׁיל אֶת הַמִּיתָר;
אֶת דְּלִיפּוֹת כַּחוֹתִי,
אֶת הָעֶבֶר,
אֶת מְסַעוֹת הָאֶסּוּף
וְכִסּוּי הָעֶצְמִי
וְאֶחָגֵג בְּלֹא כְּלוּם
אֶת קִיּוּמִי.

בְּכֹל רִגְעַ אֲנִי אַחֵר,
קִצְת פְּחוֹת, קִצְת יוֹתֵר
וְאִם תִּרְצוּ לְהַפְרִינִי בְּאַמֶּת,
דְּעוּ - הִנְנִי מָה לְשֹׂאנִי
כְּעַת.

וְאֵלֹהֵי עֲקָרִי עֲבוֹדָתִי:
בְּמִשְׁכַּבְּצַת הַקְּטָנָה שְׁלִי
אֲנִי בּוֹנֶה מְגֻדָּל,
עֲקֹב
בְּצַד אֲגֻדָּל.

וּבְכָל פֶּעַם
שֶׁנִּקְרַע בֵּי הַיָּם,
נִתְבַקְּשָׁתִי אֶל הַחַרוּת
שֶׁהִיְתָה בִּי
מֵאָז וּמְעוֹלָם.

דְּבָרִים יִשְׁאָרוּ פְּתוּחִים,
אֵינְנִי שׁוֹאֵף לְסִגְרֵת מַעְגָּל.

אם תִּמְזַל מְזִלִי,
אוּלַי אֶבִּין חֶלְקִי.

הַעֲצָב יִשְׁנוּ,
כְּעִבְדָּה פְּשׁוּטָה.
כְּאוֹר, כְּרוּחַ, כְּגֶשֶׁם,
כְּנֶהַר הַגּוֹלֵל מִסְפֵּי הַלֵּב.
וּרְגָעִים שֶׁהוּא מְכַנֵּיעַ אֶת הַנֶּפֶשׁ
וּמְתִישֵׁב הֵיכַן שֶׁהוּא מוֹצֵא
וְהַנֶּפֶשׁ מִשְׁאֵלֶת בְּיָדוֹ
עַד שִׁיאֲסֹף.

טוב יַעֲשֶׂה הָאָדָם
לְהַפְרֵ מִיַּד פְּעַם
אֶת הָאִזוּן בְּחַיָּיו,
לְצַעַד אֶל הַלֵּא נוֹדַע,
לְהָבִיא אֶל לְבוֹ
הַתְּחִדְשׁוֹת.

יש בְּרוּטִינָה,
מִן הַהֶקְלָה שְׂבֵהתְמָסְרוֹת,
מִן הַנְּגִיעָה שְׂבִשְׂכָחָה
וּמִן הָרַפּוּי שְׂבַמְעָשָׂה.

וְאִם כָּבֵר הִסְטֹתִי אֶת מִבְטְי,
מוֹטָב יִהְיֶה זֶה לְהִשְׂרָאֵה
וְלֹא לְהִשְׁוֹאֵה.

ובְעֵצָם, הַתְּשׁוּבָה
פְּחוֹת תְּשׁוּבָה
מֵהִיכָלֶת לְשֵׁהוֹת
לְצַד הַשְּׂאֵלָה.

וטוב שקדם יהא האדם
משיח אצל עצמו,
לשנות את עולמו
ולקביא גאולה אל חיינו.

וּפְעָמִים שָׁיבֵשׁ בִּי הַמַּעֲיָן

וְכֹל שְׁנוֹתַי

הוּא גִּרְגָר שֶׁל גְּעֻגּוּעַ

לְדַבֵּר לֹא יָדוּעַ.

השאירו בנפשכם מרוח
ולו כדי פתקית
המתזיקה אמת אחרת,
שתמס בה הנחרצות
ויבוא בכם האינסוף.

טוֹב יַעֲשֶׂה אָדָם
אִם יִשְׁבֹּת רְגָעִים לְעֶצְמוֹ,
אִם יָבִיא אֲטִיּוֹת אֶל מַעֲשָׂיו
וַיִּתְּבוֹגַן בְּשִׁלְוָה
בְּהֶלֶךְ רוּחוֹ.

אל תאמין
לחלודות של הבקר.
גם עצמות צריכות
להפטר.

יום קבוא
ודעתי תשתכש
ואחלש,

אז לא אדע געגוע.

פעם, הייתי בונה מולך
תלי תלים של טעונים,
עד שגדם בי הפחד
להאבד,
לומר -
"טעיתי,
דבריה נכונים".

אֲלֵמַד אֶת יְלָדֵי מוֹת.
אֲלֵמַדְם חֲלֵי וּמְכַאוּבֵי לֵב.

אֲלֵמַד אֶת יְלָדֵי עֶנְג
וְאֵת נַפְשֵׁם הַתְּמַסְרוֹת.

אֲלֵמַדְם כְּתִלְמִיד מִן הַמְּנַזֵּן
בְּבֵית הַסֵּפֶר לְמִשְׁמָעוֹת.

.17722 18

וּפְעָמִים שְׁאָנוּ חֹסְרִים
אֶת הַיְדִיעָה
וְנוֹתֵר בְּנוֹ הַנְּסוּי
וְנוֹתֵרָה הַטְּעִיָּה
וְנוֹתֵרָה הַתְּהִיָּה
וְנוֹתֵרָה הַשְּׁהִיָּה
בְּחֹסֶר-וַדְּאוֹת.

הִסִּיחוּ אֶת דַּעְתִּי,
יֵשׁ לִי דְבָרִים דְּחוּפִים לַעֲשׂוֹת.

וְלִפְעָמִים בָּא לִי
לְשֹׁכֵב בְּחֻלָּיִם
עַל אֲדָמָה חֲשׂוּפָה
וְלִהְיֹתִי לְמִצִּיאֹת
שֶׁתִּרְכִּיב אוֹתִי מִחֲדָשׁ.

וְהַיּוֹם בְּלוּיָהּ,
בְּלִי כִפָּה לְרֹאשִׁי
עֲנִיתִי "אֱמוּנָה",
כִּי לְפָעָמִים הַלֵּב
מִבְקֵשׁ לְהֶאֱמִין,
לְמִרוֹת
שְׂאֵנִי לֹא בְּאֵמֶת מִבֵּין.

אין לי ספק
שמהותה - שמחה
וגם אם עיפת
וארה מסעה,
דולק בה האור
וחוט של טוב
מתנה
את דרכה.

אֶהוּבָתִּי,
זֶהוּ שִׁיר בֵּינֵינוּ
עַד שֶׁיִּסְתַּדְּרוּ מִלּוֹתַי,
פְּשׁוּט
בֵּינֵינוּ
הֵן גְּדוּלוֹת
מִדִּי.

בוֹאֵי נְטוּרָל, אַחוּתִי,
עִם הַהֶסוּס וְהַסְּפָקוֹת,
עִם הַחִיּוּה,
עִם הַדְּמָעוֹת,
עִם מְשָׁלוֹת וְאַכְזָבוֹת,
עִם הַקְּמָטִים,
עִם הַפְּגִיעוֹת.

בוֹאֵי כְּפִי שְׂאֵת,
בְּמַצִּיאוֹת.

וּפְשׁוֹת נִתְקַבְעָה
בְּקִצּוֹת מְלוֹתַי
וְאַהֲבַתִּי אוֹתָהּ בְּאַמֶּת.

בְּמִיָּחָד אֲנִי אוֹהֵב
אֶת מְתִיקוֹת הַשָּׁנָה
אֵלֶיהָ צִלְלֹת מְבֹלֵי מְשִׁים.
כֹּזוֹ, שְׂזוּכְרוֹן הַכָּרְתָה אֶבֶד בָּהּ,
בְּדִיּוּק בְּרִגְעַת הַמְתָּאִים.

וְנוֹתֵר בִּי הַצָּבֵעַ
שְׁנֵי בֵּי מְאֻמָּשׁ,
קָרָן אֹר
בְּקִצָּה הָאֶתְמוּל
וְעֵנָה בִּי לְבָר
וְנִשְׁק לְגוֹפִי,
כְּסֵעַר הַגֵּל
הַפּוֹגֵשׁ אֶת הַחֹל.

וְהָיִיתָ לִי הַעֲצָב

וְהָיִיתָ לִי הָאוֹר

וְהָיִיתָ לְהַבָּה

בְּלִילֵי הַשָּׁחַר.

אָנִי מְשַׁחֵרֵר אֶתְכֶם,
אִינְכֶם חֲבִים לִי דָבָר.
בְּטָעוֹת דְּמִיתִי לְהַחְזִיק בְּכֶם
וְאִין בִּי עוֹד הָאֲשָׁמָה,
לֹא כַּעַס
אוֹ צַפְיָהּ.

אָנִי מְשַׁחֵרֵר אֶתְכֶם,
הוֹרִי, יְלָדִי, אֶהוּבִי.
אֶהבְתֶּם בְּשִׁפְיוֹת,
אָנִי מְשַׁחֵרֵר אֶתְכֶם
מִכָּל אַחֲרֵיוֹת.

זֶה הַרְגַע הַזֶּה שֶׁל הַלַּיִל,
בוֹ תִשׁוּקָה מִתּוֹקָה
מִתְדַפְּקֶת עַל דֶּלֶת נַפְשִׁי
בְּשִׁקְט עֲמֹק
הַמְבַקֵּשׁ אוֹתָךְ
בְּדִיּוֹק.

את מורדת נהדרת,
את האש והשלהבת,
את אם הדרה,
את השביל,
צפונותיך בתרמיל.
את תשוקה
ומסעות
ולבך הרפתקאות
את עוף החול
המתעורר,
את הלת ירח ער,
את קו אפק מחבר,
את ההונה
והמחר.

זֶה לֹא נִרְאָה כָּהֵן, אֲהוּבָתִי,
אֲבָל עֵבֶר כָּאֵן טִיפּוֹן
וְרִגְשׁוֹתַי נִדְבְּקוּ לְדַפְּנוֹת הַסִּירִים
וּבְכִיּוֹר סָעֲרוּ
יְצוּרֵי תַחְתִּיּוֹת
וְהִלְמוּ בְּלִבִּי מְהוּמָה.

וְעַמְדָתִי בַפְּרִז,
חַי נִפְשֵׁי הַסְּדוּקָה,
בְּלִי מִגֵּן וְצִנָּה
מוֹל עֶדֶר קוֹלוֹת
פְּחוּסֵי דְאֶגּוֹת
שׁוֹאֲגִים מִחֻשְׁבוֹת מִלְחָמָה.

וּבּוֹאֵי, שְׂכָבִי לְצַדִּי,
כִּי הַשְּׂקֵט שְׁלִי מְעוֹף
וְרַק כְּעֵת שְׁקַע הָאֶבֶק
וְנִרְדְּמָתִי בְּלֵאֵט
וְאֵת
הַרְגַע הַגְּעָת.

וְאִזְ הִתְעוֹרְרִיתְּ
וְנִשְׁמַתְּ אוֹתִי עֵמֶק
וְסוּף כָּל סוּף
הַצְּלַחְתִּי לְהֵרֵדִים.

מיִשְׁהוּ שָׁם יוֹדַע
אֶת תְּהוֹמוֹת עֲצָבוֹנָה
וְנִפְשׁוֹ שֶׁתַּפּוֹת
וּמִרְפָּא לְלִבָּהּ
וְגַם אִם נִדְמָה
לְשִׁנְמָר.
דְּעִי,
אֵינָה לְבִדָּה.

אָנִי לֹא עֶקְרוּנִיסְט,
לֹא אִישׁ דָּת
וְלֹא אֶת־אִיסְט,
אִין לִי אַגְ'נִידָה
אוּ סְפֵר חֻקִּים,
אִין לִי תְשׁוּבוֹת
וְגַם לֹא הֶסְבְּרִים.

טוֹב לִי אֶתָּה,
סִפֵּל תָּהּ בְּלִי סִפֵּר
וְרַגַע נְטוּל מִחֻשְׁבוֹת
אִם אֶפְשָׁר.

אָנִי אוֹהֵב אֶת הַחַיּוּהַ שְׁלָה
שְׁמַתְעַקֵּל מִתּוֹךְ שָׁנָה
כְּשֶׁשׁוֹכְפִי מְרַפְּרֹת לָהּ
בְּשִׁיקָה.

ריח של גֶשֶׁם,

פְּרִיחָה בְּגִינָה

וְאֵת,

עוֹדָה יְשָׁנָה.

עוד זפוג הערפל
המכסה את תקוותיך
וכוהך שאבד בו
יפציע
כשחר כמה
אל בקר חדש.

אינני רגיש לטעויות,
אל נא תזַהרי במילותיה.
אל נא תשקלי מלים.

הכל בְסֵדֶר,
הכל מִתְאַיִם.

וּבְכֹל הָעֲנֻוָּה הָרְאוּיָה,
לֵשׁ בִּי אִינְסוּף.

וְאִינִי מִתְנַשֵּׂא
וְאִינִי עֹדִיף בְּמָאוֹם.
כָּה אֲתִם,
כָּה אֲנִי.

וְמָה לִי אֶצֶל הַשְּׁפִיּוֹת,
שֶׁפְּעָמִים נוֹטְשֶׁת אֶת מְחֻזּוֹתַי
בְּחֻדוֹת חֶקְרָה וְשִׁגְעוֹן
וְהִגְיוֹנִי מִשְׁתַּרְךְ אַחֲרֶיהָ לְאִטּוֹ
וּמְטֹאטֵא אֶת שְׂאֲרֵית שִׁגְיוֹנֹתַיָּהּ?

מלים משוטטות בי
בערבוביה,
מחפשות
דרך להתחדש
אדם להפגש
לב להתרגש.

וְלִפְעָמִים,
אָדָם אֲהוּב בּוֹחֵר לְלַכֵּת
וְהַמְּלִים מִתְּיַמּוֹת וְנֶאֱלָמוֹת

וְכָל שְׁנוֹתָהּ,
זֶה לְאֱהוּב.

תנו לי קְתֻדָּרָה אַחַת

וְקֹהֶל שֶׁל סִפְקָנִים

וְאִשָּׁא לְנוּ גְאוּם

שְׂאִין בּוֹ מְאוּם

בְּשִׁבַח הַשְּׁעִמוּם.

רבים מדברים
התחלות וסופים
ואני
אמצע אחד גדול.

אני רץ עם זאב
פעמים בשבוע,
וכשדלגנו היום
ונפלתי כמעט,
הוא אמר לי:
"זה בסדר לרוץ מהר,
אבל במדרגות -
תרד לאט".

ועקר עבודת המטפל -

היותו כלי שרת

להסיר את הקלפות

ולהשיב את האדם

אל עצמו.

וְהָיָה אִם עֲיַפְתָּ,
טוֹב יִהְיֶה לְהֵבִיא אֶל חֵיִךְ
אָדָם מְנִיעַ וּמְסוֹבֵב
לְמִשְׁחָה אֶת הַנְּיָתָה
אֶל קֶצֶב הַמַּעֲשָׂה.

בְּמִיָּחָד אֲנִי אוֹהֵב צְלָקוֹת.

בְּכֹל מְקוֹם בְּגוֹרָה -

בְּנֶפֶשׁ, בְּלֵב,

עֲדוּיֹת מְפֹאָרוֹת,

מוֹנֵמְנֵטִים

שֶׁל מְסַעוֹת

לְכוּ לְאֲבוּד
בֵּין יָמִים וְשָׁנִים,
בֵּין גְּאִיּוֹת וְהָרִים
וּשְׁבִילִים בְּתוֹלָיִים.

לְכוּ לְאֲבוּד
בֵּין הַמּוֹן אָדָם
וּשְׁדוֹת אֵינְסוֹף,
בֵּין רְגָשׁוֹת וּמִלִּים
בֵּין מְקוֹמוֹת
לֹא נוֹדְעִים.

אֲנִי מִפְצִיר בְּכֶם,
לְכוּ נָא לְאֲבוּד!

אָנִי קָצַת מִתְקַנָּא בְּשׁוֹמֵר
הָעוֹמֵד בְּשַׁעַר בַּיִת הַסֵּפֶר
וְזוֹכֶה לְרֵאוֹת מִיַּד בְּקָר
אֶת כָּל סוּגֵי הַנְּשִׁיקוֹת
שְׂמַתְחִילוֹת אֶת הַיּוֹם.

וּמָה עֲנִין לִי בְּעֶבֶר,
אִם לֹא לְלַמְדֵי הַיְהוּדָה
וְדַרְךְ שְׁלוֹם בְּעוֹלָם,
לְהִיּוֹת לִי זְכוּנוֹת
שֶׁל דְּבָרִים שְׂמֵעוֹלָם לֹא חֹתֵתִי
וּמַעֲשִׂים אֲשֶׁר לֹא יַעֲשׂוּ.

פֶּעַם,
לפְּנֵי הַרְבֵּה אַנְשִׁים,
הָיִיתִי מְהַנְדָּס,
הַיּוֹם
אֲנִי בְּסֹדֶר גְּמוּרָה.

מוטב לו לאדם שימרד
לפחות פעם אחת בימי חייו
בלי אמתלה או הסבר.

ומוטב לו גם
שיכנע
וילשוב קצת אחר.

וּפְעָמִים שְׁעִיפְתִּי
וְנִשְׁכַּבְתִּי עַל הָאֲדָמָה
וְיָדֵי אֶחָזָה
בְּוֹדָאוֹת רַגְבִּיהָ.

אָנִי תוֹהָה
אִם לְקוֹשֶׁר
אֶת קְצוֹת נַפְשִׁי
בְּעִנְיַת פְּרָפֶר
אוֹ לְהִשְׁאִיר
מְפֹר.

וְנִמְשָׁכֶת בֵּי וָו הַחֲבוּר
וְצוּעֵדוֹת בֵּי הַמִּלִּים,
לֹא אֶמְצֵעַ, לֹא סוּף
וְכָל הַוְיָתִי בְּהַתְּמַשְׁכוֹת.

אָנִי יוֹצֵא
לְאֹיֶר הַפְּתוּחַ,
הָיִתִי בַּיִת מְסֻפֵּיק,

עֲקֹשׂוּ אֲנִי רוּחַ.

תן לי יד
או רגע אֶחָד
שְׁאֶמְצָא בו
וְדָאוֹת.

אָנִי מִסְתַּבֵּךְ
עִם בְּעֵינֵי קִיּוּמִיּוֹת,
חֹפֵר הָרִים וְגֵאֵיּוֹת
כְּשֶׁכֶּל מָה שְׂאֵנִי צָרִיךְ
זֶה רָגַע אֹ שְׁנַיִם,
לְהַנִּיחַ רֹאשׁ
וְלִישׁוֹן צְהָרִים.

ובָּשֵׁם אֱלֹהֵי הַהִיְדוּמָנוֹת,
הִשְׁהוּ אֶת הַרְשָׁם הָרִאשׁוֹנִי
וְלוֹ לְמַעַן הַהִפְתָּעָה
הַשׁוֹכְנֵת תַּחַת
מַעֲטָה הַשַּׁעֲמוּם.

אִינִי מִיַּחַד.
אִנִּי מֵאַתְנַגְר אֲנוּשִׁית,
אָדָם טַפּוּסִי.

בְּעֵצָם,
אִנִּי סְטֵטִיסְטִי
בְּאַפֵּן יַחֲסִי.

אָנִי אוֹהֵב אֶתְכֶם,
אֲנִשִּׁי הֶרְגַע,
הַמְגִיחִים אֶל חַיִּי
לֵלֵא עֵת, לֵלֵא תִנְאִי.
אוֹהֲבִים בְּפִשְׁטוֹת,
נוֹכְחִים בְּאַמֶּת.

היו לפעמים זרים
בשגרת יומכם,
להביא התחדשות
אצל המכר,
לתיר בפליאה
את שבילי חייכם.

בְּמִיָּחָד אֲנִי אוֹהֵב,
אֶת אֱלֹהֵי שְׂדֵבּוֹרָם אֲטִי,
מִלֹּתֵיהֶם קְצוּבוֹת
וּמִשְׁמְעוֹתָן מְדֻקָּת.

וּמִקְלֵי בְּדֵי
וְעֵינֵי נְחוֹשׁוֹת
וְנִפְשֵׁי צָמְאוֹן וְחֲדוֹת מַסְעוֹת
וּבְאֶשֶׁר נִצְעַד,
יְהִי נְתִיבֵנו
אֶחָד.

שְׂקֵדֵי מָרְק מְשֻׁמָּחִים אוֹתֵי
גַם בְּמִבָּה
וּפְצוּחִים.
וְהוֹאֲטוּטִים בְּמִטָּה בְּשֶׁבֶת בְּבִקְרָה.

אֲנִי אֶכֶל אוֹתָם
אֶחָד אֶחָד.

לך לישן אחי,
במקום בו אתה מפרע,
באי השקט
המיסר את נפשו,
עד שיבוא בך ההרגל
לשהות בו בשלוח.

אני לא דגמה אישית,

אני דגמא אנושית.

אינני פה כְּדֵי לִיעֵז,
אינני יודע מה טוב עבורך.

כל שיש לי
הוא זוג נעלים
למודות מסעות,
חפן אהבה,
וצרור מחשבות
מפלאות.

אָנִי מְחַבֵּב אַנְשִׁים
שְׂמוּזִיקָה מְנִיעָה אֶת גּוֹפִם
בְּאֶפֶן בְּלִתִּי רְצוֹנִי,
שְׂמֵתוֹפְפִים עַל הַהֲגָה
וּמְעֻנְטוּזִים עִם הַנְּשֻׁמָּה.

טוב יַעֲשֶׂה הָאָדָם
לְהִשָּׂאֵר מְעַט בְּרַעְבוֹנוֹ,
שִׁיגְדֵל מִחֲסוּרוֹ מְעוֹדָף
וּתְשׁוּקָתוֹ תִּהְיֶה מְזַקְקָת.

אֶלְמֵלֵא הַשְּׁכָחָה שָׁבִי,
הֵייתִי נוֹשֵׁם בְּכֹל רִגְעַ,
לְפָחוֹת כְּדֵי מַחְצִיתִי.

בְּמִיָּד אֲנִי אוֹהֵב
אֶת הַרְגַע הַזֶּה,
בּוֹ הָאֵמֶת הַמְחֻלָּט
הוֹפֶכֶת לְסֶפֶק.

איני סנטימנטלי למילותי
הן נדמיתי כשופר
ובאשר תלכו,
אלה.

אל נא תפריעוני

לפל,

להתאמז,

להאבד,

להדחות.

לצמח,

להתפעם,

לחיות,

להתנסות.

הן דרכים לו לטבע

ותהא נגיעתנו בו -

ענוה.

וְאוֹהֵב אֲנִי אֶת הַיָּם
אֶהְבֶּה עֲזָה,
וְנִפְשֵׁי נְחֻמָּה בֵּין גְּלוֹ
וְהוֹדוּ לִי נְחֻמָּה.
וּבְכֹאֲבֵי עֲטָפְנֵי
וְאֶהֱי,
מִבְּרֵאשִׁית,
עַד קְלוֹת.

כָּל אָדָם צָרִיךְ בִּידוּד
גָּבוּל חוֹצֵץ אֶל הָעוֹלָם.
מְקוֹם לְאִתְחַלּ בּוֹ אֶת לְבוֹ
וְרַגַע שֶׁל חֶסֶד
לְהִזְכִּיר לוֹ
אֶת עֲצָמוֹ.

אִינָהּ בַּר הַשְּׁוֹאָה
וְאִין הִיִּסְסִיּוֹת נוֹגַעַת בְּמַהוּתָהּ
וּבְרוּכוֹת אִיכוּיּוֹתֶיהָ
וְאִין שְׁנֵי לְחֻמּוֹתֶיהָ
וְעוֹלָמָהּ נֶצַח
וּפְלֵא מְדוּלָּה מְאֹד.

הטעינו את עצמכם
לפעמים,
בחסר מעש וריקות,
לברא את חלקת נשמתכם,
להביא בכם
התחדשות.

ועם החפֿש
מתבקשים הגבולות
ובהירותם מְבֹרָכָת
וידיעתם -
אִינְסוּף.

מָה אִם יִתְגַּלוּ חֲסָרוֹנוֹתַי
וְנִפְּשִׁי תִּתְהַלֵּךְ עִירְמָה
בֵּין צְקֻצוּקֵי לָשׁוֹן וְאַכְזָבוֹת
וְסִדֵּק יִפְעַר בְּתוֹכִי
בּוֹאֲכָה מְשׁוֹכֶת הַבוֹשָׁה?

תֵּאָרוּ לִי בְּבִקְשָׁה

רְגַע אֶחָד.

אֲנִי לֹא יָכוֹל לְהִשָּׂאֵר.

וְלִפְעָמִים מִתְהַוֶּה רִגַע

וְהַנְּשָׂמָה מִתְרַחֶבֶת

וְדָבָר בָּא עַל מְקוֹמוֹ.

אִין זֶה דְּבָר שֶׁל מָה בְּכֹה.

יָלֵד,
מִבְּגָר
וְגִיל הַמְּעֻבָּר.

בְּהַסַּח הַדַּעַת
פְּגִשְׁתִּי זְכוֹנוֹת אֲבוֹדִים.

אָנִי מְזַמֵּין אוֹתָךְ לְהִתְפַּרֵּק
לְשָׁהוֹת בְּתַחֲמֵית הָאֲבִדוֹן.
הִנְנִי כָּאֵן,
עוֹמֵד אֵיתָן
רוֹאֵה מְעַבֵּר לְהָרִי בְּדִידוֹתָהּ.

וְגַם אִם עָכְרוּ הַמַּיִם
וּמְלֵאָה דְרָכָהּ מְסִיחִים,
קַח לָהּ רִגְעַ שְׁל צְלִילוֹת
לְהִזְכֵּר בְּעֶצְמָהּ
מִבְּפָנִים

אָנִי מְחַבֵּב אַנְשִׁים
שֵׁשְׁנִים בְּנַחַת
עִם כִּיּוֹר מְלֵא כְּלִים,
פְּשוּט כִּי יֵשׁ לָהֶם
סְדְרֵי עֲדִיפוּיּוֹת בְּחַיִּים.

וּמָה שֶׁחֲבוּק אֶחָד
יָכוֹל לַעֲשׂוֹת
בֵּין לְהִיּוֹת אוֹ לְהִדָּל
בְּרִפּוּי לְכָבוֹת.

רְאִשִׁים לֹא יִקְתוּבְבוּ
אִם אֶכְנֶס בְּאַחֹרַי.

אֲנִי נֹזֶכֶר מִדֵּי פְעַם,
שְׂאִינָנִי מִעֲנִין עַד כְּדֵי כָּה.

אָנִי יוֹדֵעַ,
שְׂכַבְרֵי אֵין לָהּ כַח
לְעוֹף
עִם הָרוּחַ.

לוֹ רַק יְדַעְתִּי,
שׂוֹ בְדִיוֹק
הַדְרָה
לְצַמַח.

סְלִיחָה,
יֵשׁ לךְ אוֹלֵי
זוּג יָדַיִם מְשַׁמְשׁוֹת,
עַם כְּתָמֵי שְׁמֵשׁ וְצִלְקוֹת?

בְּבִקְשָׁה,
אֲנִי מְחַפֵּשׁ רַק קִצָּת
מִנֶּע,
עוֹר סְפוּג שְׁמֵשׁ
וְאֲדָמָה.

אָנִי שְׁקִיעַת בֵּינֵי עַרְבִים
דְּמִדּוּמֵי קֹדֶשׁ וְחֹל
וּכְיִי נִשְׁבַּעְתָּ וְאַהֲבָתָּ
וְנִפְשֵׁי אֹמְרֹת
שָׁבֶת.

הָלוֹאִי,
שְׁלֵא אֲשַׁכַּח אֶת תְּהִלּוֹתַי,
אֶת כְּתָפֵי הַשְּׁחוּחוֹת
וְצַמְאוֹן רֵאוֹתַי,
אֶת סֵגֶר עֵינַי
וּמַעוֹט תְּשׁוּקוֹתַי,
אֶת הַטּוֹב
בְּלִנְשָׁם, לְשֶׁבֶת, לְקוֹם,
אֶת שְׂמוֹכֵן מֵאֲלֵיו,
אֶת הַקְּיֹים.

החֲשֵׁךְ הָיָה
שֶׁמֶפְחִיד
יֵשׁ לוֹ תַּפְקִיד
שָׁמָּה נִשְׁקָה בּוֹ מְעַט
עַד שֶׁתִּבְרָר?

ובצוק העתים,
מצאו לכם אדם
להעניק לו תקנה
וקבעו יעד קטן
בר השגה

ואספו סביב
גם חבורה אחרת,
שתהא לנו
שתפוט מרפאה.

וְלֹאִי שְׁלֵא נְתַרְגֵּל לְקַבְּעוֹן.

שְׂיָהָא הַשְּׁנוּי מְבַרְךָ

וְהַגְּמִישׁוֹת בַּת בֵּית.

אָנִי אוֹהֵב שִׁירָה יְשִׁירָה
בְּמַלְיָם פְּשוּטוֹת
עִם תּוֹכְנָה בְּרוּרָה.

אָנִי אוֹהֵב שִׁירָה תְּחוּשָׁתִית
בְּרִיחַ שֶׁל גֶּשֶׁם
וְשִׁיחַ יְעָרָה.

אָנִי אוֹהֵב שִׁירַת מְגִירָה
טֶפְטוּפִים שֶׁל הַנֶּפֶשׁ,
הַלִּיכֵי טְהָרָה.

אָנִי אוֹהֵב שִׁירֵי סְעָרָה
נְטוּלֵי נִימוּסִים
וְחֶסֶר בְּרָרָה.

וּבְעֶקֶר אָנִי אוֹהֵב
שִׁירָה מֵהַלֵּב,
אִידֵּךְ שְׂיוּצָא,
נְשָׁמָה יְתָרָה.

שְׁהָרִי בְּכֹל אֶחָד
חֲבוּי נֶוּד
הִיוֹצֵא לְתוֹר אֶת חֲיִיו,

וּבְאֶשֶׁר יֵאבֹד
יָשׁוּב לְבוֹ,
כִּסְף אֶל שְׂרָשָׁיו.

וּפְעָמִים שְׁסַעֲרֵתִי
מִרְחֹף וּשְׁמוֹט אַחִיזָה,
וּמִבְּלִי דַעַת
שְׁבֵתִי אֶל עֲצָמַי.

הָיָה לִי מוֹרָה לְנִהיגָה
שְׁלֵמֵדְנִי אֶת כָּל הַתּוֹרָה
עַל הַגָּה אֶחָד,

וְכִן הָיָה מְטִיף:
שֶׁב וְאֵל תַּעֲשֶׂה -
עֲדִיף.

כְּמָה מְתוּקָה הִיא
הַפְּגִישָׁה הַבְּלִתִּי צְפוּיָה
עִם אָדָם אֶהוּב.

וְאִין הַכְּבוֹד מִתְנַשֵּׁם

בְּצוּוֵי אוֹ בְּקִשָּׁה

וְלֹא מִתְקַף גִּיל

אוֹ מְעַמָּד.

בֹּא יְבוֹא לְכָדוֹ

בְּשִׁבְלֵי הָאֱמוּנָה

וְהֵאֱהָבָה.

אָנִי שׁוֹמֵר לִי בְצַד
מִחֲשָׁבוֹת לֹא לְעוֹסוֹת,
שִׁיְהִיָּה
כְּשֶׁאֶעֱמַד בְּפָקָדִים
אוֹ סֵתֵם,
כְּשִׁיְכִלוּ כָּל הַקְּצִים.

יש מצב
שזה פשוט
וירוס מצב-רוח.

ולקבין את זה,
זה קצת עוזר.
הרי לא לכל הדברים
נמצא הסבר.

תָּנוּ בְּכֶם עֲגֻלֹתַיִת,
מֵעַט רְכוּת,
שְׂתַקְתֶּהּ בְּחֶמְלָה
אֶת פְּנוֹת לְבַבְכֶם
וּתְהֵא כְּמִגְדֹלֹר
בְּקִצְוֹת יְלִדוֹתְכֶם.

הַדָּרֵךְ לְעִצְמָאוֹת

אֵינָה חֲנוּךְ

אֶלָּא קִבְלָהּ.

איני נגד.

אני בעד.

זה די חשוב

וממלץ לנסות,

להרגיל את הלב

להיות בצד האהב.

על פִּסְגַּת הַר
פּוֹגֵשׁ אֶת הָרוּחַ,
עֵינֵי עֲצוּמוֹת
וְלִבִּי מִתְרַחֵב.

וּבְכָל רִגְעַ
שְׁאֲנִי בְּהִתְחַדְּשׁוֹת,
בֵּין חַיּוֹת וְהִתְנַסּוֹת,
נִפְשִׁי אוֹמֶרֶת שִׁיר.

תַּז לִי לְהַחְזִיק
וְלוֹ בְּמַעַט, בְּקִצּוֹתֶיהָ,
שְׂמָא תִתְרוֹפֵף אַחֲזִיתִי
וְאֶאֱבֹד בְּתַהוֹמוֹת נְשִׁיתֶךָ.

הַרְבֵּה אֹמְרִים לִי

שְׂאֵנִי מִתְפֹּזֵר.

לוֹ רַק יִדְעוּ

שְׂפֹשׁוּט הַגְּעֵתִי

מִמְקוֹם אַחֵר.

בְּכֹל חֶרֶף
יֵשׁ פְּעַם רְאִשׁוֹנָה.

מְזֶה שְׁנַיִם, נְדַמוּ שְׂרִירֵי
וּבְלֹאט נְאֻלְמָה תְּשׁוּקָתִי
וּבְאֵתִי עֲדִיָּה,
כְּבִיּוֹם הַיּוֹלָדִי
וְהַבָּאֵת בִּי חַיִּים חֲדָשִׁים.

ובְּכֹל זֹאת, אֲנִי נוֹדֵד נְהַדֵּר.
לְמִרְוֹת שְׁלֵא בּוֹעֵר לִי לְטִיֵּל,
וְאִין בִּי דְחָף אוֹ גְעָגוּעַ.
וְהַמְקוֹם אֵלָיו רְגָלִי מוֹלִיכֹת אוֹתִי
הָיָה שֵׁם מְאֹז וּמְעוֹלָם.

אָנִי חוֹזֵר אֶל עֲצָמִי,
אֶל הַתְּשׁוּקָה וְהַסֵּעַר,
אֶל בְּרִכְי הַשְּׂרוּטוֹת,
וּמִנֵּעַ הָאֲדָמָה,
אֶל הַצְּמֵאוֹן וְהַסְּקֵרְנוֹת,
אֶל הָאֵוִיר וְהָאוֹר,
שְׂשׁוּטָפִים אֶת פָּנָי,
אֶל נְשִׁימַת יְלֻדוֹתַי,
אֶל הַנְּיָתַי,
אָנִי חוֹזֵר אֶל עֲצָמִי.

אם מלה לך להברא,
את צלילות נפשך היא מבקשת.
הניחי לספק,
אינה עומדת במבחן.

מִחֲקֵי יִקְרָה
אֶת הָרַעַל מִחַיָּה,
אֶת הַדְּעוֹת הַמִּתְרוֹת,
אֶת הַמַּיִלִים הָעוֹדְפוֹת,
אֶת מַחְשְׁבוֹת הָעֶבֶר.

הַשִּׁילִי נָא אֶת הַמִּתְרָה.

וְעָקֵר עֲבוֹדַת הַשְּׂמֵחָה,
בְּצִמְצוּם פְּעָרֵי הַלֵּב
וְהָיִית הַמַּהוּת אַחַת.

גם הַבְּדִידוֹת
פּוֹשָׁה בִּי לְפַעֲמִים
וְלֹא נוֹתֵר בִּי אֶלָּא
לְנֶשֶׁם.

תִּיגֹו אֶל חַיֵּי אֶת הַהִרְפָּתָקְנִים;
אֶת מְבַקְשֵׁי הַחֲרוּת וְהַחֲפֹשׁ.
תִּיגֹו נָא חֹלְמִים וְאֲנָשֵׁי מַעֲשָׂה,
אֶת אֲבִירֵי הַצָּחוּק
וּמְשׁוּבְכֵי הַנֶּפֶשׁ.
תִּיגֹו אֶת נְטוּלֵי הָאֵגוּ.
תִּיגֹו אֶת אֲנָשֵׁי הַחַיּוּבִיּוּת.
תִּיגֹו אֶת הַחֹקְרִים.
תִּיגֹו אֶת מְרַחֲקֵי הָרְאוּת.
תִּיגֹו אֶת הַצּוֹמְחִים וְהַמְצַמִּיחִים.
תִּיגֹו חֲבָרֵי אֲמֶת.
תִּיגֹוּנִי עִם אֲנָשֵׁי הַשְּׁפָע,
עִם הָאֲנָשִׁים הַטּוֹבִים בְּאֲמֶת.

מִסֵּר אֶחָד בְּכָל פֶּעַם.

עֲשׂוּ לָכֶם תַּחֲבִיב
מִשְׂמַח לְכַבּוֹת,
מִיָּצָר מִחֻשְׁבוֹת
וְחַיּוּכִים.
עֲשׂוּ לְנַפְשְׁכֶם
הַזְדַּמְנוֹת,
לְהִרְחִיב תּוֹדָעָה,
לְהַבִּיא אֶל יוֹמְכֶם
הַתַּחֲדָשׁוֹת.

איני מוצא בהיררכיה דבר,
לבד משלשלאות הנזקקים לה.

איני מקדיש דְבָר, גם לא את החיים עצמם.

ותסלחו לי על הפשטנות,
בסופו של דבר
הכל ענין
של מחיר
ועלות.

גם פִּסְטָה היא אַרוּחָה נְהַדְרָת,
גם לָחֶם וְעִגְבָּנִיָּה פְרוּסָה
וְגַם -
"הִי מְתוּקִים,
כִּיף מִמֶּשׁ לְרֵאוֹת אֶתְכֶם,
אֲנִי רַק מְנִיחָה רֵאשׁ עַל הַסֶּפֶה".

חיי קצרים
מכדי לקפל תחתונים.

כַּמּוֹה מְלִים עַל מִנְיַמְלִיּוֹם.

אָנִי אוֹהֵב לְפַלֵּי,
לְצֵאת בְּמַחֹל
לְאָכַל מִהַכֹּל.

ובסוף יום
אני נזכר בה,
במפגש בין זר ומכר,
ראשך מנח על כר,
בית קברות מסתר,
ים, אגם, נהר
ואני ואת
מחר.

יְלֵדִי,

עֵינָיו נוֹצְצוֹת

וְלִבּוֹ סֶעֱרָה.

וּמִתּוֹךְ כָּל מָה שֶׁהוּא מְבַקֵּשׁ,

וּמִתּוֹךְ כָּל מָה שֶׁאוּכַל לַעֲנוֹת,

עֲכָשׁוּ צְרִיךְ רַק חֲבוּק

וּפְשׁוּט - לְהִיּוֹת.

בְּחֶדֶר הַכִּי קָטָן,
אֲנִי פּוֹגֵשׁ אֶת הַהֶשְׁרָאָה
הַגְּדוּלִים בְּיֹתֵר.

הָיָו אֶתִי נְטוּלִי נִימוּסִים,
נְטוּלִי דְקוּיּוֹת אוֹ פְרוּשִׁים,
וּבְעֶקֶר,
תְּנוּ לְאִגּוֹ שְׁלִי,
לְהַחֲלִים.

אָנִי לֹא שִׁיבָה
לֹא לָךְ וְלֹא כָּה,
הֲרִי גַם לְלֵא הַגְּדֻרוֹת,
אָנִי שִׁלָּבָה

עץ בודד
אחד שלך
וענפיו מלאים
שתיקות מבטה.

זֶה לֹא מוֹכֵן מֵאֵלָיו
לְרֵאוֹת אָדָם מְחִיָּה,
הוֹרָה מְלֻטָּה,
וְנוֹרָה מִשְׁתַּקְרָה.

תגיד לי אם את בודדה.
במלים פשוטות,
חפות מצנינות וצנינה.
הרי אהיה שם, כה או כה,
גם אם לא אתה.

וְלַפְעָמִים
מֵאִיר בִּי הַלֵּיל
וְאֵת נִבְכֵי תַשְׁוִּיתִי
אֲנִי פוֹשֵׁט וּמִגְלָגֵל
כְּקֶסֶם פֹּעֵם
הַפְּזוֹר בְּפָנוֹת בֵּיתִי.

תּוֹדָה יְעִילוֹת,
הִיִּית טוֹבָה אֵלַי.
יְצָאתִי לְשׁוֹטֵט
בְּמַחֲזוֹת הַדְּיוֹק.

וְלִפְעָמִים אָנִי מֵתְאַהֵב
בְּרַעְיוֹן תַּעֲתוּעִים,
וּבִנְגוּד לְכָל הַגִּיּוֹן,
אָנִי מִמּוֹשׁ מֵתַעַקֵּשׁ,
לְהַחְזִיק עוֹד קֶצֶת בְּקִבְעוֹן.

ובסופו של יום,
מִנְתַּב אוֹתִי הַמְּאֻמָּץ
אֶל שְׁבִילֵי הַהִתְמַסְרוֹת.
שְׁהִי בֵּין הַמְּאֻמָּץ לַהִתְמַסְרוֹת,
נְחָא מְעֻשָׁה הָאֲהָבָה.

כָּל אָדָם צָרִיךְ מְקוֹם בְּעוֹלָם,
אֱלֵיו יוֹכֵל לְקַרֵּס בְּבוֹא הָעֵת,
לְלַקֵּק בּוֹ אֶת פְּצָעָיו,
וּלְהִתְחַדֵּשׁ בְּטָרֵם יַעֲלֶה אוֹר רֵאשׁוֹן.

הָרִי לָהּ בֵּית -
סָפָה, פְּרִית, אֶהְבָּה,
רִיחַ וְרֹחַשׁ קְדֻרָה,
פְּעִימָה בְּחֻדְרֵי הַלֵּב.

הָרִי לָהּ דָּלֶת -
נְשִׁימָה עֲמֻקָּה
שֶׁל שְׂבָעִים אַחוּזֵי רְאוּת
לְפָחוֹת.

זֶה לֹא שֵׁשׁ לִי מָה לְחַדֵּשׁ,
רַק לְהִזְכִּיר גְּשֻׁכּוֹת,
לְהַצְלִיל אֲשֵׁרִיּוֹת,
יְעוֹת,
וְהַרְגָּלִים.

וּלְכֹל שְׁמִקְרָה בְּדַרְכֵי,
עֲטֹפָה בִּי מִחֲשֵׁבָה מְסוּתָרֶת,
כְּמִקְרָה לְשׁוֹשׁ
וְיִדְעֵתִי כִּי אָנוּ אֶחָד.

אָנִי לֹא יוֹדָע.

זֶה הַכִּי מְדוּיָק שְׁלִי.

זֶה הַמִּינִימוֹם שְׁאַנְסָה לְתַת לָךְ

וְזֶה הַמְקַסִּימוֹם שְׁתַּקַּבְּלִי.

ראש על זרוע,
מהבהב עפעף,
פְּרָנָק רִיחֵל שָׁחַר עַל דָּף,
וְרוּחַ שׁוֹרֵק בַּחֲלוֹן.

עֲזְבוּ אֶתְכֶם חֲלָצָה נוֹשֶׁמֶת

עֲזְבוּ אֶתְכֶם כּוֹבְעִים

לֹא אֲזַנְיֹת,

גַּם לֹא מֵד-צָעָדִים,

רַק לְנוֹעַ, לְנוֹעַ.

רְצוּ,

אֶפְלוּ יַחְפִּים.

וְיֵשׁ בְּקִבְלָתְךָ אוֹתִי
רְפוּי עֲצוּם
וְשָׁלוֹם גָּדוֹל
וְשַׁעַר מַפְלָא שְׁנִבְקַע
וּמְאִיר אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ
וְטוֹבָה הַיְיָתְנוּ מְאֹד.

הַנִּיחוּ לְדַרְמוֹת
הֵן נִפְשָׁנוּ שְׂבָעָה אֲכֹזְבוֹת
וְשִׁרְשָׁה גַעְגּוּעַ
אֶל רֵאשִׁית הַדְּבָרִים.

אָנִי מוֹדֵד
הַתְּחַמּוֹת גְּלוּבָלִית
בְּסֵה הַיָּמִים,
שָׁבִין הַרְדִּיאָטוֹרִים -
לְמַאֲרָרִים.

יש לי שְׁעָתִים

מְלֵאוֹת

לְלֹא תְכַנְיּוֹת.

יְדַעְתֶּם כַּמָּה עוֹלָמוֹת

אֲפָשָׁר לְחַיֵּה בְּשַׁעֲתֵיכֶם?

הָרִי לֵה וְדָאוֹת:
הִנַּח אֶת רֵאשֵׁהּ בְּעֵדִינּוֹת
עַל הַמִּסְלָה
וְהִמְתֵּן לְבוֹא הַרְפָּכָת.

הָרִי לֵה סָפֵק:
מִגְפָּה.

וְלֹאִי שְׁלֵא אֶתְעַכְּב
עַל זֹטוֹת,
הֵן אֲרָכּוּ מִסְּעוֹתַי
וְנִכּוֹן הָיִיתִי
בְּאַמֶּת.

זֶה הַזֵּית הַעֵתִיק
הַצֵּפֶן סוּדוֹתֶיךָ
וְטָרְסָה סְחוּפַת שְׁמֶשׁ
הַאֹסֶפֶת אֲבָנֶיךָ
וּפְעֻמוֹן מְדַנְדֵּן
וְלֵב מִתְרַחֵב
וְסִמְטָה מְרַצֶּפֶת
עַד אֵלֶיךָ.

תִּרְאוּ אוֹתֵנוּ
אֲמִיצִים,
מוֹצִיאִים אֶת הָאֶרֶץ
מִהַפּוֹהַ
אֶל הַבְּקָרִים הַקְּרִירִים.

אֲנִי דֵי בְטוּחַ
שְׂמִינֵי לְנוּ
אִיזָה אוֹת שֶׁל כְּבוֹד
עַל עֵצֶם הַיּוֹתֵנוּ,
עַל כֶּה שְׂאֵנוּ
מִמְשִׁיכִים לְצַעֵד.

מִצְאוּ לָכֶם אָדָם
לְהַעֲנִיךָ לֹא דָבָר
מִצְאוּ בְּכֶם סְלִיחָה
בֵּין הוֹדָה לְעֵבֶר
מִצְאוּ לָכֶם רְגָעִים
בְּחִבְרַת אֲנָשִׁים אֲהוּבִים
הַצִּיבוּ מְטָרוֹת,
הַגְדִירוּ יַעֲדִים
וְיֵהִי עוֹגְנֹכֶם
בְּשִׁקְטָא וּבְסַעֲרָא
מִנָּח
בְּחִלְקַת אֱלֹהֵיכֶם.

בְּקִשׁוֹ לְכֶם נְשִׂימָה
בֵּין מִפְגָּשׁ לְמִפְגָּשׁ
לְהִיּוֹת בְּכֶם שְׁעָר
בְּמַעֲבְרוֹנֵי הַיּוֹם-יּוֹם.

בְּקִשׁוֹ לְכֶם נְשִׂימָה
לְהַשְׁתַּהוּת וּלְהַשְׁתַּאֲוִת
בְּתוֹדָה עַל שְׁחִלְף וְהִיָּה,
בְּצַפְיָה עַל שְׁעֵתִיד לְהַבְרָאוֹת.

נָם לוֹ נָם הַבַּיִת,
נָשְׂרוּ כְּכַדֵי עֵיפֶת.
חֲלוּמוֹת מְרַפְּרִים,
נְשִׁימוֹת וְלֶחְשׁוּשִׁים
וְנִפְשֵׁי לֹבְשֵׁת
לְשֶׁט.

כְּשֶׁאֵת רוּאָה
לְמַרְחֹק,
דָּבָר מִתְּלֵשֵׁב בְּמִקְוֹמוֹ
וְאֵמוּנָה מוֹצֵאת בֵּית.

בְּכֹל פֶּעַם שְׁבוֹרַחַת לִי הַשָּׁנָה
אֲנִי בּוֹרַח אֶל הַמַּלְאָכִים.

וימה עֲרֶכָה
שֶׁל הַתְּעֵלוֹת
אִם רְחִיקֵי
מִן הַמְּצִיאוֹת?

הַגָּשָׁם מֵעִיר בִּי

סְחָלֵב חָם,

פּוֹה וְסָרֵט

וְאוֹתָהּ.

וְאַנִּי בְּכָלֵל קוֹז.

אָנִי שׁוֹתֵל גַּרְעִין
שֶׁל אֶפְשָׁרוּיּוֹת.

כְּמֹה יִפְּחַד נְפִלְתָּ,

אֶת הַפְּחַד הַשְּׂאֲרָנוּ

מֵאַחֶזְרָה.

לפְּעָמַיִם הִיא שׁוֹרֵת
קוֹצִים עַל הַלֵּב
וְאֲנִי כְּמַעֲט וְשׁוֹכַח
לְהִתְקַרֵּב.

שְׁלֵא יַעֲיִק עָלֶיךָ
עַל הַגְּבוּרָה.

לֹו דְרָכֶךָ תִּהְיֶה שְׁלֵךְ
בְּאַמֶּת.

זו אמונתך
הסדוקה,
היפה,
נטולת הספק.

זֶה הַזְמַן לְהַשִּׁיל אֶת הָעוֹר,
לְהַתְחַדֵּשׁ,
לְהַבְעִיר מִחֲדָשׁ
אֶת הָאֵשׁ,

הלב ישחרר,
האהבה תתעורר.

חזרו אֶל הפְּשׁוּטוֹת,
אֶל טְרוֹם הַמְּסִיחִים,
בְּרִגְלֵי יְחִפּוֹת,
בְּמַבְטֵי מוֹרְמִים,
נִקּוּ אֶת הָאֶבֶק,
אֶת שְׁהַצְטֵבֵר
לְכַדֵּי תַעֲתוּעִים.

וּבְאַמַת שׁוֹקוּקָה נִפְשֵׁי לְמַרְחֵב
עַד מְאוֹד.
וְנִשְׁמַתִּי חֶפֶשׁ
וְיִסוּדָה שְׂרָשֵׁי אֱלֹהוֹת
וְאַף אִם יִצְיֵעוּנִי שִׁפְעַ גְּדוֹל,
אֵינִי מִתְקַיֵּם אֶלָּא
בְּחֵרוֹת.

בבִּקְרָא אֲנִי מְסַדֵּר
אֶת הַחַיִּים
עַל דָּרָה,
וּבְסוֹפוֹ שֶׁל יוֹם,
פּוֹגֵשׁ אֶת הַמְּצִיאוֹת
וּמְסַדֵּר אֶת הַחִלּוּמוֹת
בְּרֵאשׁ,
מִחֲדָשׁ.

בְּמִיָּחָד אֲנִי מְחַבֵּב
אֲנָשִׁים
שְׁעוֹשִׂים כָּל שְׂבִיכָתָם
לְעִמּוּד בְּמִלְתָּם.

דְּבָרוּ אֵתִי הַתְּמַסְרוֹת
בְּעֵינַיִם בּוֹרְקוֹת
וְרִיחוֹת מְשַׁכְּרִים.
דְּבָרוּ הַתְּמַשְׁכוֹת הַנֶּפֶשׁ,
דְּבָרוּ נְטוּלֵי מְלִים,
דְּבָרוּ אֶת לְבָבְכֶם.
אֲהוּבִים.

בואו נַעֲשֶׂה קִצָּת כָּלוּם
בְּחֹסֶר מַעַשׂ
בְּחֻדוֹת בְּהִיָּה.
בואו אֶל הַבְּתוּלִיּוֹת
זו הַמְּרַקְנָת
חֹסֶרֶת הַצְּפִיָּה.
בואו אֶל הַטּוֹב
הַמְּמַתִּין עַל הַסֵּף.
בואו נָא
עִירָם וְעָרְיָה.

אלה לי אל האין
פסת ענן צרופה
ורגלי אטבל בעין
ואת שלא חפשותי -
אמצא.

וּבְלוּ נְעָלַי
וְהִלַּכְתִּי יָחַף
וְאַבְקָה לִי הַדֶּרֶךְ
כְּשִׁמְיַכֶת מַסְעוֹת,

וְעֵנוּ בִּי רַגְלֵי
מִסְתָּרֵי מַשְׁעוּלָי:
מִנְתִּיבֵי נִפְשָׁה,
עוֹד תִּכּוֹן לְגִלוֹת.

ובְּעֵצָם,
אִם הִתְעוֹרְרִיתִי
בְּאִמְצַע הַלֵּילָה
כִּי מִתְחוֹלְלֵת בִּי הָמְלָה,
זֶה הַזְּמַן לְקוּם
וְלַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה.

גם עָנַף בִּידָד
הָיָה לִי מִחֶסֶה.

אין לי צַרְךָ בְּשׁוֹרֵת-נוֹשָׂא,
גַם לֹא בְּכוֹתֶרֶת,
אוּ הַכְּנוֹת.
הִתְחִילוּ אֶתִי יִשְׂרָאֵל,
לְלֹא הַקְּדָמוֹת.

ובסוף יום,
מטפטר ומתרוקן,
באשד ביתי
אני מודט.

יש בהצלחה קטנה,
מן החרות שבמעשה,
מן העונה שבהכרה
ומן האינטימיות שבצניעות.

כְּבִיסוֹת רַבּוֹת לִי,
גוֹדְשׁוֹת אֶת הַסֵּל
וְאֲנִי מְכַבֵּס וְתוֹלָה,
אֵה קָצַת מִתְקַשָּׁה
לְנִקּוֹת
כָּל מָה שֶׁהֵלֵב מֵעֲלָה.

ובסוף יום אני מודה,
חדל ומתרפא,
על מהותי,
על היותי,
על שאף
ואני.